

06.06.1972

Инкьов

ГЕРОЯТ И ПРАСЕТАТА

Тази история се опитвам да я разкажа за втори път. Първият път ми избяга. Има подобни инак истории. “Ела бе, историко...” виках й миналия вторник – “Ела бе! Ела! Ха така! Стой сега и не мърдай, докато те опиша като хората!” Историята обаче ми намигна и се извъртя. Скъсах първият лист. Започнах да я описвам от другата страна. Точно я изкарах до някъде, тя пак се извъртя. Инак история. Не се поддава на описване. Ужас.

Този път обаче я подлъгах, хванах я натясно и според мене тя няма накъде да мърда. Дали е мръднала, ще кажете вие. Иначе историята е истинска. Започва така:

Представете си прасета. Току-що освободени от робството на капитала. Странджански прасета, израстнали в дъбови гори, където освен тях са бродили и партизани. Пред прасетата върви магаре. На магарето язди Гераско. И гледа в бъдещето.

Гераско е младеж. Седемнайсетгодишен. Целият си живот е прекарал начело на прасетата и на гърба на това магаре. Ето на какво е способен Новият човек.

- Гераско, Гераско – казват другарите – Добре, че изгря слънцето на свободата - и ти хаир да видиш! Иначе така цял живот щеше да си живееш сред прасетата. Досега стадото принадлежеше на селския чорбаджия, но сега вече е общонародно. Ти си вече един освободен човек, и затова върви, брате, да си пасеш текезесарското стадо. Ето ти нова гега и една значка с лика на Георги Димитров!

- Ухууууу! – викна радостно Гераско и пришпори магарето и изчезна заедно с прасетата в странджанските гори, за чест и слава на новия живот, изпратен от трима отговорни другари, които му махаха с каскети. Изчезна със стадо с малки дръгливи прасенца и се върна след няколко месеца с прасета, големи колкото магарета.

Посрещнаха го шест отговорни другари, понеже междуременно административната работа в ТКЗС-то се беше увеличила.

- Леле, Гераско – викнаха те – Къде ги охраня тези прасета бе, човек! Тичайте, хора, да гледате с какви прасета се е върнал Гераско!

Събра се населението и всички цъкат с език и се чудят. Никой не бе видял толкова големи прасета. Закачиха от благодарност на Гераско един голям орден и щем се запролети, той тръгна отново към гората, начело на двойно по-голямо стадо прасенца-сукалчета, изпратен от 12 (дванайсет!) отговорни другари, които му махаха с каскети.

И пак се върна наесен със свине, големи като катъри.

Бре! Никой не беше виждал подобни прасета. Хората бяха виждали прасета като магарета, но като катъри – не бяха.

- Леле, Гераско, как ги охраня тези прасета бе, човек? – викнаха в един глас отговорните другари от администрацията, които междуременно бяха станали 24 (двадесет и четири!). Това е геройство! Това е истинско геройство!

- Помислете си, другари, - разясняваха те – сам Гераско, нашият Гераско, младеж, кажи-речи дете, произвежда месо, с което може да нахрани цял град. 500 прасета, по двеста кила едното, това са, пет по две, десет и още четири нули отзад и една нула от десетте дете остана, това са ей, сто хиляди кила месо за населението. По двеста грама пържолата – това са петстотин хиляди пържоли за народа, ей! Петстотин хиляди пържоли, събрани по странджанските гори!

- Не е ли това геройство? Не е ли това геройство, а?

От София също решиха, че е геройство и извикаха с телеграма Гераско да му връчат Златната звезда на герой. И вече 36 (тридесет и шест!) отговорни селски другари се събраха на гарата да изпратят Гераско и всички му махаха приветствено с каскети.

- Чакайте бе, другари – рече Гераско – Ама вие кога станахте трийсет и шест?

- Туй – отговориха другарите – е твое дело, Гераско. Стадото ти расте, растем и ний. Ами: завеждащ клането. Завеждащ дрането. Началник кочината. Началник сланината. Шеф на фуража. Началник силажа... Това всичко е работа, ей!

- Айде, айде – добави друг – Ти си гледай стадото и в началнически работи не се бъркай!

Замина Гераско за София и остана там известно време да се учи. Върна се герой и при това изучен.

- Абе хайде бе! – посрещнаха го 48 (четиридесет и осем) души текезесарски началници. - Абе хайде бе, човек! Прасетата ти изпомряха от глад, ние не знаем какво да правим. Пропада планът! Хайде, идвай, гледай колко души началници те чакат. Хайде, вземай гегата и тръгвай, че план има да изпълняваме!

Метна се Гераско на магарето и потегли начело на залитащите от глад прасенца към пълните с жълди странджански гори. Шейсет и четири каскета му махаха на изпращане. Върна се наесен начело на прасета, едри като унгарски коне. Хората не вярваха на очите си. Прасета като магарета и катъри бяха виждали, но като унгарски коне – не бяха.

- Леле, Гераско, къде ги охрани тези прасета, бе човек? Тичайте ей, да гледате с какви прасета се е върнал Гераско!

Текезесарските началници и те наизскачаха от канцелариите си и не вярваха на очите си. А Гераско и той гледаше и не вярваше на очите си, защото от канцелариите извираха все повече и повече началници, явно те сами не си знаеха броя.

- Бре! – викна Гераско – Абе, аз кого угоявам, прасетата или вас!?

- Шът! – викнаха началниците - Какви са тези вражески приказки? Ние тук се скъсваме да те ръководим, Герой те направихме на всичкото отгоре, изучихме те, каква е тази черна неблагодарност?

- Не! – рече Гераско - Аз напушам текезесето и започвам да си угоявам прасетата частно!

И той предаде стадото, прибра си парите, купи с тях няколкостотин дръгливи прасенца-сукалчета и потъна в странджанските гори. Текезесарските началници останаха изумени и съкрушени. Върна се Гераско след няколко месеца с прасета по-големи и от унгарски коне и текезесарските началници, началник клането, завеждащ дрането, шефът на сланината и завеждащ четината се хвърлиха към стадото, но Гераско ги спря.

- Шът – рече той – Нямам нужда от вас. Аз си завеждам вече сам и клането и дрането и нямам нужда от вас... И аз си прибирам и парата!

- Капиталист! Неблагодарник! – изреваха началниците – А къде е равенството, бе другарю Гераско? Къде е равенството, бе?

И вместо да изчисляват колко месо, сланина и четина дава Гераско с труда си на народа, започнаха да изчисляват колко пари ще вземе Гераско от това. И изчислявайки, един по един, започнаха да се пукат от мъка. Онези, които останаха живи, написаха огромна статия във вестник “Работническо дело”, разобличаваща бившия герой. Те вече не изчисляваха колко пържоли дава на българския народ стадото на Гераско, събрани от жълдите на странджанските гори. Ядосваха ги доходите му. “Гераско обеща да се поправи и да намали стадото си наполовина!” Че от това ще има по-малко пържоли, няма значение. Важното е доходите на бившия текезесарски свинар да бъдат по-малки от доходите на текезесарските началници. Иначе лозунгът пак е: “Всичко за човека!”

Поуката: прасетата са нещо положително, когато са държавни. Частните прасета са вредни.